

INLEIDING

Ik heb echt geworsteld met de ontzagwekkende taak om een boek over het leven van Jezus Christus te schrijven. Anderen, die veel slimmer zijn en veel meer kennis in huis hebben, hebben hierover immers al bibliotheken gevuld. Bovendien was ik bang dat een al te menselijke uitleg datgene wat het Evangelie al goddelijk verklaard heeft, alleen maar naar beneden zou halen. Daarom wil ik hier duidelijk herhalen wat ik God smeekte toen ik met dit boek begon: 'Laat mij U niet beschamen!' Hoewel God ongetwijfeld elk woord dat over de Schrift geschreven wordt bewaakt, vermoed ik dat Hij dat nog meer doet waar het zijn enige Zoon betreft. Die Zoon van Hem is het dierbaarste in mijn hele leven. Ik heb niet genoeg pennen en papier om mijn dankbaarheid te uiten voor het voorrecht dat ik Hem mag kennen en van Hem mag houden. Het weinige wat ik weet is zo veranderend en revolutionair, dat ik er onophoudelijk naar hunker om meer te weten. Mijn voornaamste vraag aan God is dat Hij mijn leven zal overspoelen met een voortdurend en steeds toenemend verlangen naar zijn Zoon.

Jezus is niet alleen mijn vreugde, Hij is mijn zekerheid. Met volle overgave van Hem houden is het allerbeste voor mij. Zelf bevrijd van een leven van mislukking en verborgen zelfvernietiging, heb ik het diepe verlangen dat iedere man, vrouw, jongere en elk kind ook die liefde zal vinden.

Mijn liefdesrelatie met Jezus Christus is begonnen in een kringetje van berenstoeltjes, in de zondagsschoolklas van een kerk in een kleine stad. Mijn leidsters waren geen bijbelgeleerden. Het waren moeders en huisvrouwen. Ik vraag me af of ze ooit diep in de Schrift gegraven hebben of ook maar een enkel Grieks woord bestudeerd hebben. Ze gaven eenvoudig door wat ze wisten. En er is maar één manier om onder woorden te brengen wat er daardoor met mij gebeurde: ik geloofde.

Ik herinner mij dat ik Jezus zo knap vond op die waterverfschilderijen. Ik had nog nooit een man met lang haar gezien. Ik vroeg mij af of mijn vader, majoor in het leger, dat wel goed zou vinden. Mijn lievelingsprent was de bekende afbeelding van Jezus met al die kinderen die op zijn schoot klim-

men. In mijn herinnering is dat de enige plaat waarop Hij met een glimlach is afgebeeld. Ik stelde al gauw vast dat grote mensen Hem verveelden en Hem ergerden en dat kleine mensen Hem gelukkig maakten.

Nu ik dit eenvoudige en bepaald niet spectaculaire getuigenis aan je doorgeef, krijg ik een brok in mijn keel en branden er tranen in mijn ogen. Jezus is het geweldigste, het aangenaamste, het spannendste en het meest bevrijdende dat mij ooit is overkomen. Hij is mijn leven. Ik kan mijn liefde voor Hem niet op papier uitdrukken. Het is een liefde die door de jaren heen stukje bij beetje gegroeid is, met babystapjes, grote en kleine sprongen, valpartijen ...

Een liefdesrelatie met Christus is zo anders dan een liefdesrelatie tussen mensen, tussen stervelingen. Ik zou het niet kunnen verdragen als een andere vrouw net zoveel van mijn man Keith zou houden als ik, maar hoe anders is mijn liefdesrelatie met Christus! Ik wil juist dat iedereen van Hem houdt ... minstens zoveel als

ik. Zoveel, dat we Hem liever willen dan zegen en gezondheid, liever zelfs dan levensadem. Ik wil Hem zo goed kennen dat ik met een oprecht hart kan zeggen: 'Uw liefde is meer dan het leven, mijn lippen zingen uw lof' (Psalm 63:4). Meer dan het leven! God nodigt stervelingen – jou en mij – uit om een relatie aan te gaan met zijn glorierijke Zoon. Dat is de zin van het leven. Laten we hieraan meedoen. Volledig. Compleet.

Geen tijdsbesteding is waardevoller dan het leren kennen van Jezus Christus. Het is mijn meest intense gebed dat dit aanbod jou weer een stap verder brengt in de mooiste zoektocht van het leven.

Dit boek laat ongetwijfeld meer liggen dan andere boeken die God mij toevertrouwd heeft, simpelweg omdat er geen einde komt aan wat er over Jezus te zeggen valt. Wat werkelijk gezegd moet worden, zeggen we onophoudelijk – wij hier, en zij die rondom Gods troon met luide stem zingen: 'Waardig is het Lam!'

TIP

Houd bij het lezen en overdenken de komende negentig dagen pen en papier of een eigen aantekeningboekje bij de hand. Zo kun je je gedachten en antwoorden bij de vragen opschrijven en nog eens nalezen.

DAG 1

NOEM HEM JEZUS

LEES LUCAS 1:26-33

OM EERST BIJ STIL TE STAAN

‘Luister, je zult zwanger worden en een zoon baren, en je moet hem Jezus noemen’ (vers 31).

Welke woorden komen er bij je op als je de naam Jezus hoort of uitspreekt? Welke emoties komen er bij je boven? Brengt zijn naam gedachten van hoop voor je mee?

Als jij Maria was, hoe zou jij dan reageren op de aankondiging van Jezus’ naam en vooral op jouw betrokkenheid bij zijn geboorte?

EEN STAPJE DICHTERBIJ

Stel je eens de alziende ogen voor van de ondoorgrondelijke *El Roi* – de God die ziet, die het heelal als een panorama overziet en alle sterrenstelsels in zijn blik vangt. Zie voor je hoe Hij geleidelijk zijn lens scherpst alsof er een filmcamera bevestigd zit aan een raket die richting de aarde snelt. Geen raket door mensen gemaakt, maar een hemelse raket, een levende.

Gabriël is opnieuw bij de troon van God geroepen. Er zijn minstens zes

maanden voorbijgegaan sinds God hem naar Jeruzalem had gestuurd om een eerdere onverwachte geboorte aan te kondigen. Gabriël verscheen toen aan een oude priester die Zacharias heette. Zijn vrouw Elisabet, die ook oud was, zou een zoon baren: Johannes, die later Johannes de Doper genoemd werd. Deze eerdere opdracht had Gabriël naar de tempel van Herodes gebracht, een van de wonderen van de beschaafde wereld. Maar deze keer is de hemelse lens meer naar het noorden gericht.

Wat houd ik van Gods manier van werken! Juist wanneer wij ons afvragen of we Hem ooit zullen begrijpen, tekent Hij het gewoon voor ons uit.

Stel je voor hoe Gabriël door de vloer van de derde hemel richting aarde duikt en door de barrière tussen de bovennatuurlijke en de natuurlijke wereld heen breekt. Kijk mee hoe hij door de tweede hemel naar beneden schiet, langs de sterren die God bij name kent. Terwijl je beeld 'afdaalt', zie je de aarde groter worden. Gods blik brandt vanuit zijn koninkrijk door de blauwe lucht van de planeet Aarde en daalt snel als een brandende pijl naar een afgelegen stadje, naar Nazaret.

Waar was Maria toen Gabriël aan haar verscheen? Was ze in haar slaapkamer? Of liep ze over een stoffig paadje om water te halen voor haar moeder? Eén ding is zeker: ze was alleen.

De hemelse vertegenwoordiger overrompelde haar met zijn begroeting: 'Gegroet Maria, je bent begenadigd, de Heer is met je.' Toen Gabriël onverwacht aan Zacharias verscheen, waren er vier eeuwen verstreken sinds God de aarde met een hemels bezoek had vereerd. Niemand had kunnen bedenken dat Hij het heerlijkste nieuws van de hele wereld zou komen brengen aan

een eenvoudig meisje uit Galilea. Wat houd ik van Gods manier van werken! Juist wanneer wij ons afvragen of we Hem ooit zullen begrijpen, tekent Hij het gewoon voor ons uit. Ik weet zeker dat Maria die dag niet uit was op een hemelse ontmoeting. Ze was nietsvermoedend. Bescheiden. Vriendelijk. Zachtaardig. Totaal verrast. In Lucas 1:29 staat dat Maria 'hevig schrok' van Gabriëls woorden. Dat betekent eigenlijk dat zij 'helemaal in verwarring' was gebracht. Je kent dat gevoel wel: niet een paar vlinders die in je buik rondfladderden, maar een emmer vol die uitgestort wordt. Angst en adrenaline kruipen tot in elke vezel van je lichaam. Maria voelde de schrik door en door, en ze vroeg zich af wat deze begroeting zou kunnen betekenen. Hoe kon dit jonge meisje begrijpen dat zij 'begenadigd' was (vers 28), uitgekozen door God, de Heer, zelf?

Ook de volgende verklaring van de engel was overweldigend: 'De Heer is met je.' Eerder waren zulke woorden wel gesproken tegen mannen als Mozes, Jozua en Gideon, maar ik

vraag me af of ze ooit tegen een vrouw gezegd zijn. Ik bedoel hier niet mee te zeggen dat God niet net zo goed aanwezig is in het leven van vrouwen als van mannen. Maar deze zin duidt op een unieke aanwezigheid en kracht, met als doel het vervullen van een goddelijk koninkrijksplan. Bij het zien van de verwarring van het jonge meisje, gaat Gabriël verder met de woorden: 'Wees niet bang, Maria, God heeft je zijn gunst geschonken' (vers 30). En dan vertelt hij haar waarom hij is gekomen en waarvoor zij is uitgekozen. 'Je zult zwanger worden en een zoon baren' (vers 31). Niet zomaar een zoon, maar de 'Zoon van de Allerhoogste' (vers 32). Dat Maria niet als een hoopje ellende in elkaar zakte, komt waarschijnlijk alleen doordat ze zo jong was en niet alle informatie in één keer kon verwerken! En dan komt mijn lievelingszin: 'Je moet hem Jezus noemen' (vers 31). Realiseer je je dat dit de allereerste afkondiging is van de naam van onze Redder sinds het begin van de tijd? Jezus. Dé naam. In zijn naam zal op een dag elke knie zich buigen. Het is de naam die elke tong zal belijden (Filippenzen 2:10-11). Een naam die zijn gelijke niet kent, niet in mijn woordenschat en niet in de jouwe. Een naam die ik mijn dochtertjes in hun oor gefluisterd heb als ik ze in mijn armen hield en wiegeliëdjes zong

over zijn liefde. Een naam waarin ik elk gebed in mijn leven heb uitgesproken. Een naam die mijn absolute redding betekent, niet alleen van de eeuwige ondergang, maar ook van mijn eigen zelf. Een naam met een kracht die geen andere naam heeft. Jezus.

Wat een prachtige naam. Ik hoor hem zo graag op de lippen van hen die van Hem houden. Maar ik huiver als hij over de lippen komt van hen die dat niet doen. Het is het belangrijkste en meest constante woord in mijn leven. Vandaag nog kostbaarder dan gisteren. Voor mij persoonlijk al onuitsprekelijk waardevol, laat staan dat ik kan bevatten wat zijn naam voor de hele wereld betekent.

Jezus. De Griekse spelling is *Iesous*, een transcriptie van het Hebreeuwse *Yeshu'a* (Jozua). De aardse familie van Christus sprak een Semitische taal: het Aramees dat verwant is aan het Hebreeuws, dus Hij zou *Yeshu'a* genoemd zijn. Een van de dingen die ik er het mooist aan vind, is dat het een gewone naam was. Tenslotte kwam Jezus om gewone mensen zoals ik te zoeken en te redden. Het meest opvallende is dat de naam Jezus 'Redder' betekent. Anderen kunnen die naam hebben gedragen, maar niemand anders zou ooit die rol kunnen delen. Er is zoveel te leren over Jezus, de Redder. Ik kan bijna niet wachten!

OM VERDER OVER NA TE DENKEN

Wat hoop jij te ervaren als we de komende dagen samen aan Jezus' voeten zitten en Hem aanbidden? Waar heb jij genezing voor nodig? Welke leegte of gebrokenheid moet hersteld worden? Wat wil je aan het begin van deze reis tegen Hem zeggen?

GEBED VOOR VANDAAG UIT GODS WOORD

O Heer, eeuwen geleden hebt U al tegen uw volk gezegd: ‘De jonge vrouw is zwanger, zij zal spoedig een zoon baren en hem Immanuël noemen’ (Jesaja 7:14). Daarmee bevestigt U opnieuw de betrouwbaarheid en de vastheid van uw Woord. Ik bewonder U zo om uw wijsheid, uw waarheid en uw plannen voor de eeuwigheid, en ik bewonder U nog meer omdat U iemand als ik betreft bij uw plannen en uw volmaakte wil.

DAG 2

HOE ZAL DAT GEBEUREN?

LEES LUCAS 1:34-38

OM EERST BIJ STIL TE STAAN

Maria vroeg aan de engel: 'Hoe zal dat gebeuren? Ik heb immers nog nooit gemeenschap met een man gehad' (vers 34).

Wanneer heb jij voor het laatst een tekst uit de Schrift gelezen of een geestelijk 'duwtje' van God gekregen waarbij je dacht: 'Hoe zal dat gebeuren'?

Hoe zou het leven eruitzien zonder dit soort goddelijke mysteries en schijnbare onmogelijkheden? Wat zou je doen als God ons nooit eens riep voor grotere dingen die meer van zijn formaat zijn?

EEN STAPJE DICHTERBIJ

Toen de engel Gabriël aan Maria verscheen om haar te vertellen dat zij de Zoon van God zou baren, was zij volgens Lucas 1:27 'een meisje dat was uitgehuwelijkt aan een man die Jozef heette'. Eigenlijk is hun verbintenis beter te vergelijken met ons idee van het huwelijk dan met een verloving. De relatie was al een wettige verbintenis; er was alleen een verschil in de lichamelijke

intimiteit. Een verloving begon met een contract, dat opgesteld was door de ouders of door een vriend van de bruidegom. Dan volgde een ontmoeting tussen de beide families, in tegenwoordigheid van getuigen, waarbij de bruidegom de bruid sieraden aanbood. De bruidegom verklaarde dat hij zich trouw aan het contract zou houden. Daarna dronk hij een slokje wijn uit een beker die hij vervolgens de bruid aanbood. Als zij uit

**Ik prijs God voor deze inbreuk op de privacy,
de heerlijkste waarmee een mensenleven ooit werd
vereerd – en dat Hij, sinds ik Hem heb aanvaard, bezit
genomen heeft van mijn leven.**

dezelfde beker dronk, sloot zij daadwerkelijk het verbond met hem.

De volgende stap was het betalen van de *mohar*, ofwel de bruidsschat, door de bruidegom. Dit gebeurde tijdens een ceremonie, waarbij gewoonlijk een priester aanwezig was. Er werden ook andere tradities gevolgd, maar dit waren de meest gebruikelijke. Als een stel deze stap had gezet was hun verlovingsbindend, hoewel de huwelijksceremonie en lichamelijke gemeenschap nog niet hadden plaatsgevonden. Een daadwerkelijke scheiding zou nodig zijn om het verbond te verbreken en als de toekomstige bruidegom zou overlijden, zou de aanstaande bruid als weduwe beschouwd worden.

Een verloving vond traditioneel al snel na het begin van de puberteit plaats. Naar alle waarschijnlijkheid was Maria op het moment van de aankondiging van de geboorte van Jezus dus ongeveer dertien jaar. Bedenk dat in die cultuur een meisje van dertien of veertien jaar oud zich gewoonlijk aan het voorbereiden was op het huwelijk. De vraag die Maria daarna stelde, was te verwachten: 'Hoe zal dat gebeuren?'

Ik heb immers nog nooit gemeenschap met een man gehad' (vers 34). Gabriël reageerde op Maria's vraag met een prachtig geformuleerd antwoord: 'De heilige Geest zal over je komen en de kracht van de Allerhoogste zal je als een schaduw bedekken' (vers 35). In het Grieks wordt voor het woord 'bedekken' *eperchomai* gebruikt: 'aankomen, invallen, rusten op en werken door een persoon'. Er is slechts één vrouw uit de hele mensheid gekozen om de Zoon van God te baren, maar bij een ieder van ons die gelovig is, heeft Jezus Christus een 'inval' gedaan door zijn heilige Geest (zie Romeinen 8:9). Hij heeft vanaf het moment dat ik Hem aanvaardde, bezit genomen van de kasten, de zolder en de kelder van mijn leven. Ik prijs God voor deze inbreuk op de privacy, de heerlijkste waarmee een mensenleven ooit werd vereerd!

Zou Maria het gemerkt hebben toen Hij in haar schoot kwam? Broeders in het geloof schrikken er misschien van dat ik zo'n vraag stel, maar de vrouwelijke geest is geschapen om intieme, persoonlijke gedachten als deze

te hebben! Ik heb minstens honderd vragen aan Maria als ik in de hemel ben. Maria heeft ongetwijfeld interessante verhalen te vertellen. Ik verheug me erop straks te kunnen luisteren naar de geestelijke helden die de oude verhalen tot in detail kunnen vertellen.

Maria zal vast niet gedacht hebben dat ze tot de geestelijke helden gerekend zou worden. Hoelang zal het geduurd hebben voordat het tot dit jonge meisje doordrong dat zij het was die de Zoon van God zou dragen en baren? Dat zou ik dolgraag willen weten.

Uiteindelijk rondt Gabriël zijn verhaal over de goddelijke conceptie af met één diepgaande verklaring: 'Daarom zal het kind dat geboren wordt, heilig worden genoemd en Zoon van God' (vers 35). Nooit is de term 'heilig' volmakter en met een diepere betekenis gebruikt dan in de verklaring van de engel Gabriël over de Zoon van God.

Hoe kon een tiener bevatten dat zij zou bevallen van de Zoon, in wie Gods luister schittert en die zijn evenbeeld is (Hebreeën 1:3)? Misschien had Maria haar leeftijd mee. Toen mijn twee dochters tieners waren en mij iets wilden vertellen, had ik altijd meer vragen dan dat zij antwoorden hadden. Ik zei dan:

'Heb je je dit afgevraagd?', waarop zij steevast antwoordden: 'Nee, mam. Daar zou ik nooit aan gedacht hebben.' Ik wilde altijd alle details weten. Zij waren nog te jong om te beseffen dat er een paar ontbraken!

Maria stelde alleen die ene vraag.

Toen alles gezegd was, was haar enige antwoord: 'De Heer wil ik dienen: laat er met mij gebeuren wat u hebt gezegd' (vers 38). In het Grieks wordt hier het woord *doule* gebruikt, wat het vrouwelijke equivalent is van *doulos*, een mannelijke slaaf of dienstknecht. In wezen zei Maria: 'Heer, ik ben uw dienstmaagd. Wat U ook maar wilt, dat wil ik ook.'

Totale overgave. Geen vragen meer.

Je zou kunnen denken: makkelijk gezegd van haar! Zij kreeg goed nieuws!

Wie zou niet in haar schoenen willen staan? Overgave is niet zo moeilijk als het nieuws goed is! O ja, het nieuws was goed. Het allerbeste. Maar het nieuws was ook moeilijk. Als de wind van de hemel en de wind van de aarde bij elkaar komen, komt er zeker onweer. Volgens mij was Gabriël net op tijd vertrokken voordat Maria het aan haar moeder ging vertellen. Ik heb de indruk dat Nazaret met wat donderslagen te maken zou krijgen.

OM VERDER OVER NA TE DENKEN

Heb jij weleens gevoeld dat de kracht van God je 'bedekte' op momenten van crisis, of van aanbidding, of misschien op een heel gewone dag. Hoe was dat? Waarom denk je dat Hij zo concreet is in hoe en wanneer Hij zijn aanwezigheid laat merken?

GEBED VOOR VANDAAG UIT GODS WOORD

Heer, U hebt de macht om mensen van elk volk, elke natie en elke taal U te laten dienen. Uw heerschappij is eeuwig en zal nooit eindigen, en uw koningschap zal nooit te gronde gaan (Daniël 7:14). In uw handen en door uw kracht kunt U door mij heen doen wat U maar wilt. Ik bid U dat ik dit steeds meer mag gaan geloven.

DAG 3

VERWANTE HARTEN

LEES LUCAS 1:39-44

OM EERST BIJ STIL TE STAAN

Toen Elisabet de groet van Maria hoorde, sprong het kind op in haar schoot; ze werd vervuld met de heilige Geest (vers 41).

Wat zijn de grootste zegeningen (en de grootste hindernissen) van gemeenschap?

2 Korintiërs 1 spreekt over de persoonlijke verantwoordelijkheid die 'de troost die wijzelf van God ontvangen' (vers 4) met zich meebrengt. Waarom is ontvangen alleen niet genoeg? Waarom moeten we die met anderen delen?

EEN STAPJE DICHTERBIJ

Stel, je bent Maria, dertien of veertien jaar oud, en je leeft in een heel andere cultuur dan de onze. Toen de zon opging over het Galilese landschap werd je wakker en je bent opgestaan. Je trekt de typische kledij uit die tijd aan: een eenvoudige tuniek, met daaroverheen een cape. Een sjerp om je middel zorgt ervoor dat je niet struikelt over de lange stof. Je bent de dochter van een Joodse vader en nog maagd, dus je draagt een

.....
sluier over je hoofd, die je overdag om je schouders drapeert. Je bent helemaal gewend aan het gewicht en het voortdurend schikken van die lange, brede sluier. Onder de sluier wordt je getinte gezicht met je bijna zwarte ogen omlijst door dik, donker haar.

Zonder enige waarschuwing verschijnt er een boodschapper van God. Hij vertelt je dat jij uit alle vrouwen bent uitgekozen om de Zoon van God als baby'tje te dragen. Je kunt het bijna niet geloven;

Midden in het nieuws dat wereldwijde gevolgen zal hebben, denkt Hij aan de persoonlijke gevolgen voor dit ene meisje.

toch durf je niet te twijfelen. De engel verdwijnt even plotseling als hij verschenen is. Je loopt over van emoties. Wat zou Maria op dit moment denken en voelen? Wat doet een jonge vrouw wanneer ze zulk ingrijpend nieuws gekregen heeft?

God laat vaak ruimte zodat we tussen de regels van zijn Woord door kunnen lezen; zo spreekt Hij tot onze verbeelding en roept Hij ons op ons te verwonderen. Maar deze keer doet Hij dat niet. Hij vertelt ons precies wat Maria daarna ging doen.

Denk aan wat Gabriël heeft aangekondigd. Het meest revolutionaire nieuws sinds de zondeval in de tuin van Eden: 'De Redder komt eraan.' Samen met deze aankondiging geeft hij het overrompelde tienermeisje een haast misplaatst brokje informatie: Trouwens, '(...) ook je familielid Elisabet is zwanger van een zoon, ondanks haar hoge leeftijd. Ze is nu (...) in de zesde maand van haar zwangerschap' (vers 36). Echt iets voor God! Midden in het nieuws dat wereldwijde gevolgen zal hebben, denkt Hij aan de persoonlijke gevolgen voor dit ene meisje.

Het beeld van Maria die in grote haast naar Elisabet reist, ontroert me steeds weer. Aan de hand van wat ik in mijn eerste boek, *Things Pondered: From the Heart of a Lesser Woman*, heb geschreven, wil ik graag mijn gedachten over dit moment met je delen. Deze bijbelwoorden zijn niet bedoeld om een leerstellige uitleg te geven, maar om ons uit te nodigen ons even te verwonderen over het vrouw-zijn.

'Wat liefdevol van God, dat Hij haar via een engel liet weten dat iemand in haar omgeving iets dergelijks meemaakte. Beide vrouwen zaten in een lastig parket: twijfelachtige zwangerschappen die zeker praatjes zouden opleveren. Elisabet was al maanden niet uit huis geweest. Je vraagt je af waarom. Hoe gelukkig ze ook was, het moet vreemd geweest zijn om haar uitgezakte figuur en haar bobbelige dijen aan een baby toe te schrijven. De gedachte alleen al dat ze zwangerschapskleding zou moeten lenen van de kleindochters van haar vriendinnen ... Maar

misschien hadden Elisabet en Maria het samen wel te druk met praten om daar veel aandacht aan te schenken. Kun je je hun gesprekken bij de thee voorstellen? De een te oud, de ander te jong. De een getrouwd met een priester, de ander in ondertrouw met een jonge timmerman. De een overduidelijk zwanger, de ander nog zonder fysiek bewijs om haar geloof te voeden. Maar God had hen door zijn genade aan elkaar gegeven, met een band die hun levens voor altijd met elkaar zou verbinden. Zo zijn vrouwen, toch? We willen heel graag iemand hebben die hetzelfde meegemaakt heeft als wij, die onze kwetsbare kanten begrijpt, die in een zonsopgang dezelfde kleurschakeringen ziet.¹

Elisabet woonde zo'n honderd kilometer bij Nazaret vandaan. Het was geen kort wandelingetje dat Maria voor de boeg had en ze had veel tijd om de recente gebeurtenissen nog eens te overdenken. Waarschijnlijk heeft ze zich bij andere reizigers gevoegd, maar we hebben geen reden om aan te nemen dat er iemand met haar meeding. Kun je je voorstellen hoe anders ze zich al moet zijn gaan voelen? Hoe voelde het om

eindelijk in het dorp aan te komen dat voor Zacharias en Elisabet thuis betekende? Wat zou er in Maria's hoofd zijn omgegaan toen ze in het dorp kooplui en moeders met kinderen tegenkwam? Uiteindelijk ging Maria het huis van Zacharias binnen en begroette zij Elisabet. Waren Maria's begroetingswoorden wellicht alledaags, Elisabets reactie was dat bepaald niet. Het kind Johannes sprong op in haar schoot en Elisabet werd plotseling 'vervuld met de heilige Geest' (vers 41). Elisabet riep uit dat Maria en haar kind 'gezegend' waren en stelde een grootse vraag: 'Wie ben ik dat de moeder van mijn Heer naar mij toe komt?' (vers 43).

Maria en Elisabet deelden niet alleen tedere overeenkomsten, er waren ook essentiële verschillen. Elisabet bracht hier het diepste verschil naar voren: zij verwachtte haar zoon; Maria verwachtte haar Heer. Zelfs met de complete openbaring van het Woord zijn deze begrippen nauwelijks te bevatten. Let op de prachtige woorden die volgen op Elisabets inspirerende vraag: 'Toen ik je groet hoorde, sprong het kind van vreugde op in mijn schoot. Gelukkig is zij die geloofd heeft dat de woorden van de Heer in vervulling zullen gaan' (vers 44-45).

OM VERDER OVER NA TE DENKEN

Heeft God jou weleens iemand gegeven om je vreugde over het onmogelijke te delen of je te laten begrijpen waarom je je in een bepaalde bijzondere situatie bevond? Beschrijf wat voor invloed dat op je heeft gehad. En bedenk hoe je door God gebruikt wilt worden om zelf zo'n 'iemand' te zijn voor een ander, als dat nodig is.

GEBED VOOR VANDAAG UIT GODS WOORD

Genadige Vader, God van troost, dank U dat U ons troost in onze pijn. U troost ons niet alleen om ons uw vernieuwing en verkwikking te laten ervaren, maar vooral om ons in staat te stellen anderen in hun ellende te troosten met de troost die wij zelf van U hebben ontvangen (2 Korintiërs 1:3-4). Dank U dat U ons tot een instrument van uw genade en uw genezing maakt.

